اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نيټ د دې کتاب سره ډيره
خواري کړې ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډير سخت منع دی

پښتونستان
پښتو ډاټ نيټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دار او دلدار

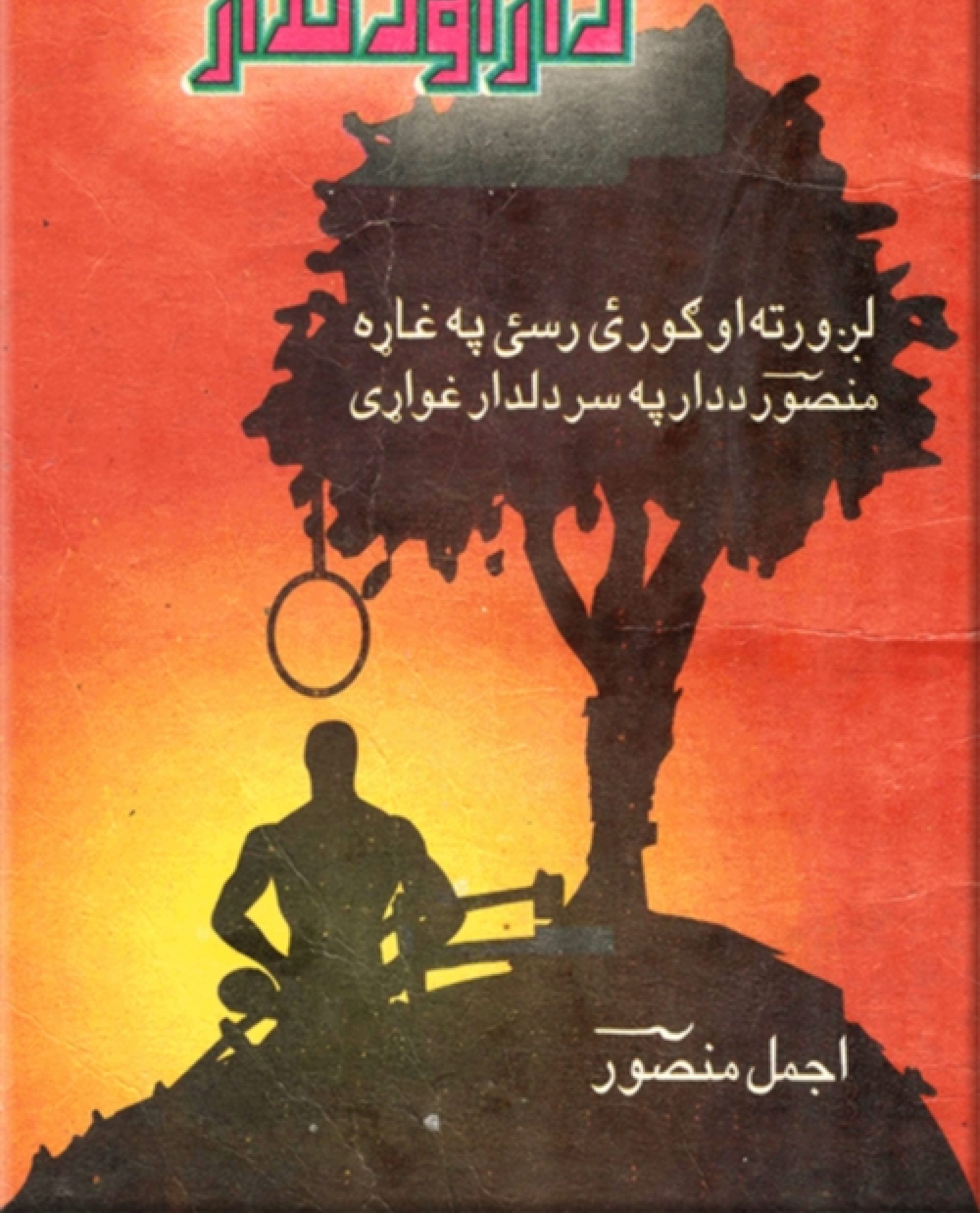

لږ ورته او ګورئ رسئ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

اجمل منصور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم	دار او دلدار
د ليکوال نوم	اجمل منصور
کتابت	محمد رسول پښتو اکيډمي
سرپاڼه	ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د گوسهره
شمېر	پنځه سوه
د چاپ کال	نولس سوه اته نوي
قيمت	۳۰، روپۍ

خورونکي

کالج بک ډپو
تو پي (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر۔ جهانزیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزی۔ دا هغه ښاغلي دي چې زه یې د دې کتاب چاپ کولو ته وهڅولم او زما حوصله یې یو په دوه کړه۔

عطاء الرحمن زهیر۔ ابن یار یوسفزی

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاهور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه یې هم جوړه کړې ده د دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هر قسم مرسته کړې ده۔

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دي دواړو زما په دې کتاب څو کوښې لیکلي دي۔ زه د دې پوهنه ډکو شوو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم۔ افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د توتوغړو هم ډېره، ډېره مننه کوم چې زما حوصلې یې اوچتې کړې۔

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور، دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څو که د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے - او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ښې ښځې انصاف کړے دے - اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي -

منصور ه څکه خو په دار او ختې
چې د آشنا راز دې څرګ ولـه یو ږهٔ

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ ټوله شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده - زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا نباغلې د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و ښیلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دُعا گویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو د بر څه به رو ښیکي -

نور البشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال
نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مولېوال دے ذوالجلال
هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال ئې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتونښې به غیرت، مینه او توان راولې
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولې

په ژبه گونګ دې شمه بل که درنه سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲
ماځېگر مال
خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مينې په محفل کښې چې داخل شوم
ايله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا بې مخې اول ماته په ولاړه ووَ
نن ئې زهٔ درکښې ولاړيمه سائل شوم

ستا د مينې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د نيا سره واصل شوم

اوس د جانانه کيله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په يارانې دې يقين اوشو
د ديدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۹۲ - ۱ - ۳
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله دې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ کړ پدمن زماجانان دے

دوخت قافلو راشئ یو تپوس د رنه کوؤمه
د ستاسو خپه منتسوب دے که خپګن زماجانان دے

ښېل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا یې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولیدل دې مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا ملګري وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالې جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلی یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې وا خله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماښُکر کړې وه
تېرې خوړې شوې ماښُکر نهٔ راځي

ساقي وبُل دا ته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لېونے کړمه منصورهٔ
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
ملائکه خوله کېښوه يو ځل په شونډو

رشيد(۱) په مچ مجروح(۲) په سترګو ټيکي
هيچا اوښه ليکه تکل په شونډو
په تخيل کښې ليونتوب را واخلي
کله چې رامې شي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار سوي
مانه دې پاتې شيش محل په شونډو
پرون يې ماته وښېل خښل ګناه ده
نن يې شراب څښله بې بدل په شونډو
غوټې زيګ شي په ما او ريښېږم
اجمل چې خوله بدم د اجمل په شونډو

مامون رشيد رشيد ۲- مشتاق مجروح يوسفزے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يو
که کور کړان دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې يې جام دې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

يار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خیالات خواره واره شول
رول که ګلبرشان کم وونخوا وس زیات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وایه څنګ به مې له تانه زړګے ښه شي
ملګري چې مې ټول په امارات خواره واره شول
ما وې یار به یو، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسین ته په سګو کښې دا سې ووې
تنها شوم چې ټول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به ئې هم اوري هم بې وائي په سروشونډو
منصوره که نزې کښې دې ابیات خواره واره شول

پښتنه ۹۳ - ۳ - ۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورو نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه ئې او غورځېږي
زړه د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګے څه ئے لېونے غوندې دے
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به په پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مښین دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل ورېل کښې نه دوکېږي
منصوره د غونډې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لو یول هم فنکارې ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکارې ده

د حسینو ژړول هم فنکارې ده
د حسینو خندول هم فنکارې ده
تش دا نه چې ارمان اووژنې فنکار شې
د انځوبونه تښتول هم فنکارې ده

ګڼا نه دا ګورې د هرچا ږزده نهٔ دې
بلا زړونه دړدول هم فنکارې ده
یا رب ګاه خندا کښې وو ئیل منصوره
ستا په شان غزل لیکل هم فنکارې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځيګر پيا تې شو
هغه منګے هغه کودر پيا تې شو

څنګه منزل ته زر ورسيږم
چې نيمه لاره کښې د سبر پيا تې شو
آخر پښتون يم ميلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر پيا تې شو
اشنا زما د سره کوز نهٔ کړلو
د عشق پيټے مې په سر پيا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې خادر پيا تې شو

پيا ګل منصور په جانان هر څهٔ بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پيا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو د راتلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے اوس په ګټو اولي
اوس دې د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند رې مه وایا
چې شه بې وفا سند رې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه رو با سلې دے
بیر ته د اشنا سند رې مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترې ژوند
څه وایې چې دا سند رې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند رې مه وایا
ځله مې ماته به ژ به چاړې د نبه ده
یاد وې چې زما سند رې مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند رې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګے د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما پرېښتو سره رو نغښتلو
ستا مېنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېنه خُله کښېښودله
سُورا تنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار چې لا ګل زلفو کښې ایښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوږ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله زغمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردې وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبه ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

"ګُل" نظم

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پټکي ګل يې
ما نه ورکېدے نه شي
تهٔ د پسرلي ګُل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليوني ارمان
تهٔ د ليوني ګل يې

خوند دې زلمیتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انارلرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تارلرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل يې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچې مې په ښه نه راځي
نوم يې په خُله نه راځي

ما درته ووې کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نيمه شپه نه راځي
مونږه تل ساندې وايو
مونږ له تپه نه راځي
ياره که هر څه ووے
ماله غصه نه راځي
پښې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې به سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یم زړګیه
کهٔ ساه اخلم قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلم مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن يې هر يو چوپال سوزي
نن يې هر ښځې ژړېږي
هره پېغله يې سرتوره
د سر تاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې ياره
زوے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نه وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شه
د نجيب سنګر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په مونږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل وطن شو خاورې

ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښي

خپل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته

نهٔ زما پېغلې ګډېږي

د رقیب په ساز شو نو

پښتون هر ځاے تالا کېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرولمبو کښي

دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ – ۳ – ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په درد من زړه درد ولي يو موږ دواړه

هر چا زموږ په غم د خوشحالۍ تمبل وهلې
د هر چا په خفګان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

ډېر بار رو ما د يار د کور څنه پرېښودې نه ده
رقيب که د جانان چم کښې کنځلي يو موږ دواړه

زما مخکښې جانان ته د جانان په مخکښې ما ته
کنځل مه کړه يو بل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يو شان نه دے په کردار کښې هم يو شان يو
منصوره يار له دار باندې ختلي يو موږ دواړه

خلقو شراب څښل تا توبې اوويستې
څکه ساقي د ميکدې اوويستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلې
څنګه په چل چلکنې دې پښې اوويستې

شيخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه ئې تسبې اوويستې

غربته روک شې د لاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوويستې

تا به منصور غوندې په دار اوخېژئ
که دې جانان جانان نعرې اوويستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم که ته وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پيسه درسره نشته دے
هسې تش په خوله وے چې مابڼ ته ځو

زه درسره لار بانډې قدم نا خلم
څنګه ته لا څه وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنۍ نه ګوګله شوے يې
بيا يه راته نه وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چي په سينه کښي مي ګوګل دے
دا ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سيري ګړېوان چي چم ته را غلے
چا وښل چي ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښتني چي ستړې شوې نو زړه ته مي وښل چي
ستا منزل ته زړه لا نور څومره مزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سپوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
ز لميتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مي ايله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان يم
چي د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پېرنګ تګ د عوېدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غوندې په دار څوک زوړند نه شول
د پخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زهٔ د چوپال یمه

ټولو ته یوشان ټول راته یوشان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چېل د وتو سنهٔ راځي
زړهٔ چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې او سئله پوهه شوم
یاره باکمال ئې بې کمال یمه
پاڼې مې غېرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګړواټ سیرې پښې اېلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې زښېنت ګله
ستا د یاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې دا غوړځېږي
قدم اخلي ورتاوېږي!
د جانان وېښته سپینېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

دا ګوګسه ماشوماڼے
دا بچي وسه دا خواراڼے
چې دوړې پسې ژړېږي
چې یې خوله نه دا تولېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکي یې بهېږي
د چا زړه یې پرې نه خوږېږي
زه به خندګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچې ئي
دا ورې ورې پاڅې ئي
د غنی نه چې دپېږي
په جامو کښې نه ځایېږي

زه به خنګه ورته وویم
نوے کال دې مبارک شه

دا چې ناست دے په بازار کښې
تولې خبرې په لویه لار کښې
څوک د دۀ په حال خبرېږي
چې په دۀ به څۀ تېرېږي

زه به خنګه ورته وویم
نوے کال دې مبارک شه

نوے کال چې راروان دے
دې کښې مانه یار روان دے
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړۀ خوږېږي

زه به خنګه ورته وویم
نوے کال دې مبارک شه

د منصور زړګے پاګل دے
د چا مینه کښې ګهائل دے
دم درود ېې نۀ چلېږي
چې په یار پسې دردېږي

زه به خنګه ورته وویم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانږدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګيه بس که دومره مهٔ خوږېږه
غښن کښې د لښې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درنځ طبيب نهٔ شولو
زما په خيالې بې فائدې جانان دے

پرون يې ماته وښېل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان دو ښېل!
مُلا دخوارې عقيدې جانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړګي وینې به اونولم ګلزار کښې

ستمګره یاره کله به لا درومې!
تور د سترګو مې سپینې یي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپېره غونډې په ما خبر کړې
د یوسف پشان به حال شوم کوهسار کښې

کهٔ زمونږ کلي کښې دا سې محل نشته
چا سپیاکې دي تېلي ستا سو ښار کښې

ما ته یو دي لیونی یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولے دے
یار باندې مې بد سکې که ښه وایم

زه چې ستا غمو نو لار کښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقو ته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه اولیکم رنګین غونډې غزل سپرلیه
زمونږ په سیمه باندې بیا راشه یوځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوے وُ تیرکال
راشه روښانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نهٔ کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانهٔ لګي
خاورې دي شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون رباب چې راله ستا د راتلو زیرے راکړو
لایم تر اوسه په انتظار باندې اجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ　　　　نېټه ۹۳-۸-۱۹　　　　محمد اجمل خپل ځوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوے به د رقيب په چل او ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سيل احوال معلوم شي
چې سورے د ننه په ګوګل شي

اے صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوقو، ټوقو کښې يې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا ته هم به جنت هېر شي
کهٔ اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور یم زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سنګے د هر سوال یمه د ترکو

دُنیاوي کار سا نه نهٔ کیږي یارانو
چي نښتے په جنجال یمه د ترکو

بچي په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
دیر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

داچي ما رجمل د ځان په څوا کښي کښینه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے غوارې لالے خوښې مړو لښې اوسېدل
نور منه کښېنې زمانه آبادو کښې اوسېدل

پرېږده مه کړه زړګیه که د سختو پتا راغله
حسرت مې دے دیدار تورو کمڅو ... کې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نه زور د وعظونه
د یار سره کوم به مېکدو کښې اوسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخو به زړه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائې ملګرو
څم نور نه کوم دلته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره لېونیه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټه اوسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صېب

طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے وو -
نېټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سي بل چي ځان له يار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نور څهٔ دي
ښکلے يار مي تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مي زېړ وي ښنې مې رېږي په بد حال يم
ستا په وړاندې ګل غنچه چي ګفتار کړم
چي يو ځل وائي زما نامه وا غښلي
لږ نے يمه بيا هم د لدار د لدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوې کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ يې
چي نږې کښې دې د ښکلو توبه کار کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونډه کښې شپه ده
څو یار څوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوس نهٔ ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځُم ور ځُم د یوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شنځ پـه خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې رانهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

اې زما زړه زما ځيګره څه شوې
زما د زړه نه ناخبره څه شوې

زه خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پاکې مينې نه منکره څه شوې
په هغې لويه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څه شوې
صبا به څه ځاے کښې دا پېغې آودم
اخ د لفظونو جادوګره څه شوې
ښنسته دے پېغلې نه منګي په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څه شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څه شوې

مياشتني ليکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
خوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړې
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کهٔ تا یاري پاللې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سوبړ څو په کنځلو کښې هم نهٔ یادیٔ
نور څو کوي هرچا ته سلام ښکلي

دا چې وعده اوکړي بیا یې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

رقیبه که هر څه وکړې صبر و لے مې ترې نه شي
ددې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به درته څه ووېم جانانه
نه مړو کښې حساب یم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړې
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړې

اوس به ښهٔ په نره مزدورې کوم
ګل چې اوسېدو لـه کورکے غواړې
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مینه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وینه د زړګي دې پرېنه او شیندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به یارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بیا هغه سړے غواړي

ژوندې ې ورله ټول خاورې ایرې کړلو
اوګوره منصورته بیا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په يارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ايمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله ماليار وايې زهٔ بوې نهٔ شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
تهٔ خپل محل خپلې بمانۍ کښې څنګ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو ګريوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هيڅ نهٔ کړي اثر د ښار دې درده خلقه
زمونږ کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مهٔ کړه
ستا په ليدو څو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څهٔ اوږنهٔ شول
په ژوبل زړهٔ کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قيصې د درخانۍ به کوې
کوڅې پرتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجيبه کار دې چې په تا هډو اثر نهٔ کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګله ! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره پېښه کړو
زهٔ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړه دپاسه پا ګل نشته دے
ستل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې رُخي ئې در ته اوستایُم
کم ، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لېونے يم ماپرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بلبل نهٔ دے صياد دے

بې له تانه سکه کور بغير د موره
ستا په سرخوشې د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ويرژړلے زړهٔ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې نحو د کار شے اتحاد دے
هيڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چېل اشنا شيدا د دے

وه رببا ره نن پاګل منصور ته وايه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلاني
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا کانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وژني خنداکانې قاتلانې

منت درته کوم کوره له مانه لرې نهٔ شي
زړګي مې خوښوي ستاسو پښانې قاتلانې

اثر پرې سته کلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتل کاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي اودا یې وائي
د دې نه سپوا نشته سزا کانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سُور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو ځلهٔ روزړګي یل ځلهٔ وائي
زړګي قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په زختو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لېږ ورته او ګوري رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرګولې ګله چرته کښېنې وې

ستا په سروایه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
ټیکه بنګړي پانزېب مې وا چوول وربل مې خور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه بېونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېږده د یوې خبرې را کړه ځواب
چې په ما یې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نه دې درځي څواله غټې سرې دې
خوار زړګیه جوړې ستا خوښ شوې دې ”دې“

د جانان مخ ګلستان برېټ یې ازغي دي
د ګلاب په شان یې یو یو اننګې دې

پښتون یاره د دې خبرې مه کړه
وخت په منډه راننه زغلي ګړندې دې

څه که عمر یې اوږد یا کلونه تېر شه
لا څو فکر د بزمي بابا زلمې دې

زما بدې شي او څوا ته مې کښېني
دا منصور څو عجیبه شان لېونې دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
دلته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه سترے یم یارانو په قلار مې پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سرې خوږې مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګېد
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګے دے کهٔ تور دے او کهٔ سپین دے
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دے

دا زمونږ د باغ غوټې په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغے څو ګل چین دے
څهٔ بېرون څو باران لا روه کندې کړې
اے ربباره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ماړون و ښېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا ترا وسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
کهٔ غزل د منصور څومره رنګین دے

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پېښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښامه د لوګو ډک بازار زمانه لګي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مړي د بې دیار مینه کښې
سړې په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدی څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه کورې سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي ویل چي دا منصور راته پیاکل نښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدائے خبر په روږې باندې چا څه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووے په دار شولے
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دے پروا مه کړه
ما خو دا خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدائے دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړهٔ غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ځنې ښکلې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
تهٔ په خپله یې ستکه پېنه
بیا جامې مهٔ اچوه سپینې
د بابې د زړهٔ قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش کهٔ ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

بخښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چاپېرېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا د رڼاګېرېږي
اے سمن دهر چا زړه کښې

بس دا يو حسرت وسېږي
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېږے
ته يو ګل يوه غوټۍ يې
يو حسينه لوښکۍ يې
د حسينو نه حسينه
د رنګ کلي شهزادګۍ يې
ستا خندا سره سپرلے شي
څه عجيبه ښاپېرۍ يې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېږے
اے زما د زړه ملګرې
اے سمن اے جادوګرې
ستا تصوير د مينې جوړ که
اے د مينې انځورګرې
ستا منصور په تا قربان شه
اے رونېرې اے جادوګرې
کاش که ستا پښانتې ګل هم
زما کور کښې راوسېږے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښواڼهٔ ښواڼهٔ مې د قيصې خلق
څهٔ رنګ دي لا ستا د ښارۍ خلق

تا چې مې رېښې رېښې ګرېوان کنډه
وو به تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کېنې اوډېږې
يم حېران په څهٔ اخلي لمبې خلق
يو رقيب خونهٔ دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نهٔ کړلو
څله کړي خدايانو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښواڼهٔ دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

سرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تا رښتيا وې زه پاګل وم
چې دستوګه نه سمبږي داکېږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تر بنه او کړو
چاچې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دومې خُلې

چې بناسته ګلاب مستي کړي زړه ګښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

آزاد نظم

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغه چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې ستړکي مې خوړلے د دُرشل د پاسه
ساته څه پته وه جانانه چې به ته را درومې
ما خو نه سړدے کو منځ کړے نه مې لاس وینځلي
زه خو لا ها غسې د بوال باندې خوږیا کې تېم
خو زه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
ته ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلئ غږ وه
زه به جامې اووینځم ځان له به ښکلې اوکړمه
ته به شپېلۍ کښې غږ وه مې د ښائست سندرې

زه به غویان پېئې ته بوځمه ګیا به اوکړم
ته را پسې روستو چوکه په لاس را منډې وهه
په شنو واښو کښېږه به اوده شوغوان به موږ اوتړو
ته به شپېلۍ غږوې زه به دې ستا ځم تېو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوږیا کې بره کښېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن اديب دې راله څله راکړو

چې دې مسکین کړم ستا مننه خو تپوس کومه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې وویې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه څیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم که واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په ټولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله ښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروځې
غُربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وېلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل يې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
ښې برغنډو پسې روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کار پرېښودهٔ
مراوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې ياره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو بايللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفا لاره کښې پاتې شوې

اوس به د مُلا د خوا نه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پکښې خاورې په سر نوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ په ځلا کېدلو څو مجبوره شو
اوښکې چې اشنا ته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب دچم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ ګنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دُعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

خنګه په دار يې خېژوي اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د بياره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
مانه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
يارته سلام نه پس د بياره درسې ووايه چې
بغير لتانه ايسار بېنۍ نه سېرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هيڅ پوله پتې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان يم مروره ياره
اوګنه دا مې ا خبرې ما ځيګرے کلي کښې

زما يقين دے څکه نهٔ راځم منصوره ياره
د يار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زړه چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما يقين دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ به دهٔ باندې هم روښبنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

خهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
خهٔ به مخي د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبگار یم
د سپرلي او سرو گلونو طلبگار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبگار یم
د رقیب سره جنگونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنگونو طلبگار یم
چې مدام را سره ستا په ځاے یو ځاے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبگار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبگار یم
ما رو تا چې پېښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په وینه د خوبونو طلبگار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبگار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړهٔ ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخي مخ ته وګـــور مـــه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
سکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوڅښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې اوڅښي مېخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفانهٔ بناځي
زمارقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څهٔ اووایم
راحت کښې راشي په غوبمه کښې ورک شي

دَ منصور یار به څو په زړهٔ کښې وي ستا
خلے چې زوړ شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شنا کور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوښو سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وانخلي
زړه به مې ستا په زړه کښې کور وانخلي

پام کوه سترګو له زور مه ورکوه
د زړه د دنیا مې چې رته زور وانخلي

دده په مړ وجود به څه تېرېږي
چې یې قدم په څوا د کور وانخلي

د لسته به څنګ غریب په خېټه موړ شي
چانه روټۍ چې قرض پور د وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هیچرې به تور وانخلي

بیا څو منصور نه دے دروغ به وایي
ګل نه چې پیا مې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وایي منصور
چې ستا په مینه کښې پېغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار ښیینه خُله منه ده
زما مینه هم زینه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنهه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیسنه ده

یو ماښ ته خښتے نهٔ شي
بل دې یو یو سړ پښه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصوږ مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې یار ساتم خو لیونے نهٔ ساتم
صفائے وو سپیل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما بانډې د ځانه ګران دے
رقیبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کروتو کروتو برېتو سره او نهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مېخکے نهٔ ساتم

تا سره مینه کوم مینه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُرغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ویجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمېږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
د اسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذره سره د ا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے که روبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا دمینې پر مخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم تېکرې خورمه، غور ځېدلے ګام په ګام یم

نه منصور خفه کومه نه جانان نه صبر بسے شم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې ما بنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نهٔ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پښتو نهٔ ختم نهٔ شو
زما يار مانه پښتېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځګلا نهٔ شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې وصال پښتنه مهٔ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

دے
يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونهٔ رسي
هغه به ستا وربل ته ونهٔ رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونهٔ رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونهٔ رسي
هغه به څهٔ سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونهٔ رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې خُلې کنځل ته ونهٔ رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لیونې اجمل ته ونهٔ رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه اوس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونیه ما به زر، ذرې، ذرې کړې

مُلا وصیل شایې دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېښ نې
ښه پر غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تونې کړو

تانه چې ورک شوې وم
مانه چې ورک شوې وې

روس دې خیال کښې را غلمه
ستاجوړې یادېږي نه

هاغه د روژو مابښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته درياد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورته زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځے، ځے کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

اَنا الحق

يو ويښتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې څټ خلق په دار کړي

منصوَر هاغه منصور نهٔ دے لېونيه
چې بے ستا غونده کښې جټ خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلیا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ، مني روکنه

بغیږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوځه پرې ګل وریته شوله
زما د وینې رنګ، مني اوکنه
ما په د هلې هم باچایي کړې ده
زما د توري شرنګ مني او کنه
چې راګوزار شوم یارخنداکښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني اوکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زموږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ یم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه ځار که
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه ځار م
ستا د وګړو سپينو زړونو ځار م
ستا د زلمو د همتونو نه ځار م
له تا لوګے له تا قربان وطنه
په ما دهر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږيدلے يمه
زه ستا په خاوره لوېيدلے يمه
ستا په نوم هرچا پېژندلے يمه
تا په قدم قدم کتلے يمه
وطنه
مونږ ټول په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خېبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
ښېښې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم ببرغ دې ترا سمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دد ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب څکه ستړګه سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونړه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم چپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مانتوه یم
په تا بانُسلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم

زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې را وینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره دېره دے
پرېښودے ستا د یاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بېتے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائسته‌و نو طلب ګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلب ګار یم

زه په ځوانه ځواني د ل کړم د وخت ژړنې
ځوره بیا هم د جامونو طلب ګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلب ګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد بنی
ستا د مینې د جنګونو طلب ګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویخه د خوبونو طلب ګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځائې یو ځاي وې
ستا د یاد ستا د غمونو طلب ګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلب ګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اوونه لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اوونه لیدو!

دیار د هجر په ډیوه بانډې مې ځان او سپړ ته
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اوونه لیدو
ماته د ژوند د ښکلا څه پته ده څه ته وایې
ما د زندان تورو تیرو کښې سحر اوونه لیدو
په سپین رخسار بانډې یې زلفې لکه شپې خورې دي
ما مې دیار په اننګو کښې سحر اوونه لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګرېوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اوونه لیدو
مونږه تېرکړې د ژوندون په هر ډګر ونوړې
مونږه په دې سپېرو تندو کښې سحر اوونه لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیّت منصور

ځي کله مړ شم زهٔ
نو ما په خاورو بنخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے راوباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خېر دے پروا نشته دے
راوباسئ زړهٔ مې ځکه
زما خوږو ملګرو
چرته هغه اونهٔ سوي
ځي مې په زړهٔ کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق وریږي تښلي په اوښ به ئې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ د پرخو شخالیږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائیږمه
ځکه کښې به جنجیان وي اوښ به روستو کچاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهیلۍ به ورسره وي شنګ په شنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وایۍ د توپچۍ منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د پرعالم راشي غلۍ شه ژړیږمه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library